

Jill Mansell

A soft-serve ice cream cone with a swirl of light-colored ice cream. The top swirl is topped with a fresh strawberry and a green leaf. Small chocolate chips are scattered throughout the ice cream. The cone is on a brown wafer base. The background is a vibrant blue and green with stylized foliage and small brown specks.

Silkkaa
piknikkiä

Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Silkkaa piknikkiä

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirjo Ruti
Englanninkielinen alkuteos *A Walk in the Park*
© Jill Mansell, 2012
Suomenkielinen laitos © Pirjo Ruti ja Bazar Kustannus 2023
Kannen suunnittelu Sanna-Reeta Meilahti

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-615-0
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Ihanalle Elsewinelle

Suuret ja vilpittömät kiitokset teille jokaiselle Twitterin käyttäjälle, jotka olette joskus piristäneet päivääni, pitäneet minulle seuraa silloin kun kirjoitan, katsoneet kanssani televisiota, suositelleet minulle kirjoja ja lähettäneet nettilinkkejä, saaneet minut nauramaan ja itkemään ja auttaneet minua tutkimustyössä. Aina kun kysyn jotain, oli se kuinka vaikeaselkoista tahansa, vastaus tulee heti kuin apteekin hyllyltä – mikä voisi olla hienompaa? Ja te olette niin avuliaita, innostuneita ja annatte auliisti aikaanne ja jaatte tietojanne. Suurkiitos teille kaikille – te olette tehneet tämän kirjan kirjoittamisesta vieläkin hauskeempaa!

1

”Nyt se näkyy.” Lara Carson pysäytti auton tien viereen, laski ikkunan alas ja osoitti alapuolella olevaa laaksoa. ”Näetkö tuon L-muotoisen talon, jossa on valkoinen portti ja jonka edessä on vihreä auto? Se on se.”

Oma koti kullaa kallis. Tai ehkä ei. Hän ei ollut astunut lapsuudenkotinsa kynnyksen yli kahdeksaantoista vuoteen. Kuka tiesi, millainen talo olisi nyt sisältä?

Minttupurukumilta tuoksuva Gigi kurottui matkustajanpuoleiselta penkiltä tiirailemaan taloa. ”Tuntuuko oudolta nähdä se uudestaan?”

”Ei.” Se ei pitänyt paikkaansa. ”Vähän.” Lara puristi tyttärensä kättä.

”Alatko itkeä?”

”Olenko minä muka joku itkuiikka? En varmasti ala.”

He istuivat muutaman sekunnin hiljaa ja katselivat vanhaa muratin peittämää taloa, jossa oli siniseksi maalatut ikkunanpuitteet ja siististi hoidettu piha.

”Hei, meidän on aika lähteä”, Gigi sanoi lopulta. ”Et saa myöhästyä oman isäsi hautajaisista.”

* * *

Lara tuli kirkkoon viimeisten joukossa. Tuntui kuin olisi ollut elokuvassa. Hänen korkeat korkonsa kopisivat harmailta kivilaatoilla, ja päät kääntyivät katsomaan, kuka äänen sai aikaan. Suurin osa seitsemästä-kahdeksastakymmenestä hautajaisvieraasta oli Laralle tuntemattomia, eivätkä nämä tunnistaneet häntä, mikä oli vain hyvä. Mutta muutama selvästi tunnisti. He tönivät toisiaan ja kohottelivat kulmiaan. Lara kohtasi heidän katseensa tarkoituksellisen vakaasti ennen kuin katsoi pois päin ja pujahti takana olevalle tyhjälle penkille.

Tilanne oli outo. Nyt sana kiersi, ja Lara melkein tunsikin, kuinka supatus eteni kirkonpenkistä toiseen kuin pieni-muotoinen yleisöaalto. Lopulta se saavutti etupenkissä sisar-
tensa välissä kummallinen musta sulkahattu päässään istuvan Janicen. Kaikki kolme jäykistyivät ja käänsivät sitten jäätävät katseensa Laraan. Sulat heiluivat Janicen päässä, ja hän muistutti vihaista, sulkasadosta kärsivää varista.

Oliko väärin ajatella paha surevasta leskestä tämän miehen hautajaisissa? Tietysti oli, mutta Janicesta oli vaikea keksiä mitään hyvää ajateltavaa.

Urut alkoivat soida, kaikki nousivat seisomaan, ja arkku tuotiin sisään.

Lara katseli, kun se kannettiin hänen penkkirivinsä ohi. Outouden tunne voimistui. Arkussa oli Charles Carson, hänen biologinen isänsä.

Isä oli kuollut.

Eikä Larasta rehellisesti sanottuna tuntunut miltyään.

Kirkon ulkopuolella Evie odotti siunaustilaisuuden päättymistä. Tämä oli hakuammuntaa, mutta hän ei ollut voinut olla tulematta. Heti kun oli nähnyt paikallislehdessä Charles

Carsonin kuolinilmoituksen, hän oli pyytänyt töistä vapaata hautajaispäiväksi. Ei ollut kovin todennäköistä, että Lara saapuisi hautajaisiin, mutta se oli kuitenkin mahdollista. Evie oli täällä, koska halusi varmistaa, ettei hukkaisi tilaisuutta.

He olivat aikoinaan olleet parhaita ystäviä. Ja ilmaan oli jäänyt roikkumaan monta kysymystä vailla vastausta. Tänne tuleminen oli tilaisuus, jota hän ei kerta kaikkiaan voinut jättää väliin.

Hautajaisseremonia olisi pian ohi. Evie kuuli ulos asti, kun urut alkoivat taas pauhata ja ilmoille kajahti raskassoutuinen *Kansasi on vaeltava*. Ulkona aurinko porotti kuumasti, ja Evien hiukset liimautuivat niskaan. Hän työnsi autonoven auki, jotta ilma vähän vaihtuisi, pyörähti sivuttain ja heilautti jalat ulos. Sitten hän kallisteli vasenta kättään puolelta toiselle ja ihaili, kuinka smaragdit ja timantit välkkyivät auringonvalossa. Olikohan Lara kirkossa? Näkisikö hän Laran nyt kahdeksantoista vuoden jälkeen?

Se selviäisi kohta.

Siunaustilaisuus päättyi. Ystävällinen kirkkoherra ilmoitti, että Janicen ja Charlesin kotona olisi tarjolla virvokkeita ja kaikki olisivat tervetulleita sinne, mutta Lara arveli, että kutsu ei koskenut häntä.

Onneksi hän ei muutenkaan halunnut mennä.

Lara seurasi takarivistä, kun Janice ja tämän sisaret poistuivat kirkosta ensimmäisinä. Kun he tulivat kirkonkäytävää pitkin, häneen luodut katseet vahvistivat hänen oletuksensa. Mustat sulat tärisivät raivosta, ja kolme mustan meikin kehystämää haaleaa silmäparia porautui hänen lävitseen. Koska nyt ei ollut erimielisyyksien aika, Lara käänsi katseensa siksi aikaa, kun pahansuopa kolmikko meni hänen ohitse.

Kirkko tyhjени. Lara istui ja odotti muutaman minuutin, jotta muut hautajaisvieraat ehtisivät hajaantua. Pian kuului, kuinka autot käynnistyivät ja ajoivat pois. Kun viimein oli taas täysin hiljaista, Lara nousi ja lähti ulos upean kesäpäivän tervetulleeseen auringonpaisteeseen ja helteeseen.

Kaikki olivat lähteneet ajotien päässä olevaa yksittäistä hahmoa lukuun ottamatta. Joku istui avoimen portin vieressä olevalla muurilla – joku, jolla oli punainen tukka ja yllään koboltinsininen pusero ja valkoinen hame. Mikä tiesi, että hameen takamusta luultavasti koristaisivat sammal- ja jäkälätahrat.

Lara yritti tarkentaa katsettaan, mutta välimatka oli niin pitkä, etteivät hänen supervoimansa riittäneet. Hän ei ollut hoksannut ottaa kiikaria mukaan.

Mutta hahmossa oli jotain tuttua, mikä sai hänen selkäpiinsä kihelmöimään. Ei kai se voinut olla? Vai voisiko...?

Hänen askeleensa tihentyivät, ja välimatka pieneni. Punapäähän liukui alas kivimuurilta ja lähti tulemaan häntä kohti. Hetken kuluttua kumpikin levitti käsivartensa ja pyrähti juoksuun. Tämä oli kuin sellaisesta Hollywood-leffojen hidastetusta kohtauksesta, jossa perinteisemmin kaksi vastakkaisten sukupuolten edustajaa juoksi toisiaan kohti.

”Se olit sittenkin sinä”, Lara sanoi.

”Aivan.” Evie hymyili leveästi, kun he halusivat toisiaan, kunnes kumpikin haukkoi henkeä. ”Voi luoja, uskomatonta, että olet todella täällä.” Evie vetäytyi taaksepäin tarkastelemaan Laran kasvoja. ”Isäsi... otan osaa... oletko järkyttynyt?”

”Ei, en ole.” Lara pudisti tarmokkaasti päätään. ”Älä huoli, ei sinun tarvitse esittää kohteliaisuusfraaseja. Palasin tänne vain, koska asianajaja soitti ja sanoi, että minun on tultava käymään hänen luonaan. Mutta ei puhuta siitä nyt.” Lara oli

niin innoissaan Evien näkemisestä, että puhua pulputti hilittömästi. ”Mitä sinulle kuuluu? Näytät upealta! Voi että minulla on ollut ikävä sinua. Sinun on kerrottava kaikki!”

Hän oli todella kaivannut vanhinta ystävänsä enemmän kuin sanat riittivät kertomaan. Samaan aikaan hän oli kuitenkin tiennyt, että pois lähteminen oli ollut ainoa keino. Ja nyt Evie oli kahdeksantoista vuotta vanhempi ja luonnollisesti myös näytti vanhemmalta... mutta samalla myös uskomattoman paljon entiseltä Evieltä. Hän käänsi Evien kiusoitellen sivuttain ja kurkisti tämän valkoisen hameen takamusta. Kolmekymmentäneljävuotiaanakaan Evie ei ollut oppinut pitämään vaatteitaan tahrattomina. ”Hameessasi on likaa.”

”Onko? Voi ei! Mistä sitä on tullut?” Kuten aina, Evie näytti nytkin vilpittömän ällistyneeltä. Hän sipaisi muutama kerran turhaan pyöreää takamustaan ennen kuin luovutti. ”Ääh, sama se, sinä olet täällä. Aivan loistavaa! Olin jo luopua toivosta, mutta sitten kuulin jonkun sanovan kirkosta tullessaan: ’Oliko se hän? Tytär, joka karkasi kotoa?’ Silloin tiesin, että olit kirkossa. Kaikki ovat menneet surutaloon laskilliselle. Sinnekö sinäkin olet nyt menossa?”

”Uh, en missään tapauksessa.” Lara katsoi kelloa, joka oli melkein kaksi. ”Menen puoli neljältä asianajajan luo hänen toimistoonsa. Mutta sitä ennen minulla ei ole mitään. Saanko tarjota sinulle lounaan, vai onko sinulla muuta menoa?”

Vartin kuluttua he istuivat kirkon vieressä olevassa kadunvarsi-kahvilassa, joivat proseccoa ja vaihtoivat kuulumisia. Smaragdisen kihlasormuksen huomannut Lara sai nyt kuulla kaiken Joelista ja pian edessä olevista häistä. Vajaan kuuden viikon kuluttua Eviestä tulisi rouva Barber. Joel oli mies, jota Evie oli odottanut pitkään, eikä Evie ollut koskaan ollut näin onnellinen.

Sanattomasta sopimuksesta he kävivät ensin läpi Evien kuulumiset saadakseen ne pois alta. Sitten oli Laran vuoro. ”Kerro, mitä silloin tapahtui”, Evie sanoi, ja Lara otti ison kulauksen poreilevaa, jääkylmää viiniä.

”Sanoit, että kirkkoväki nimitti minua kotoa karanneeksi tyttäreksi. Ajattelivatko kaikki niin?” Lara lasi lasinsa varovasti keskelle pöytää. ”Minä en karannut. Minut heitettiin ulos.”

”Kävin teillä kysymässä, missä sinä olit”, Evie sanoi. ”Isäsi avasi oven ja sanoi vain, että olit lähtenyt etkä enää palaisi. Sitten Janice tuli hänen viereensä, ja sinun olisi pitänyt nähdä hänen ilmeensä. Ihan kuin hän olisi viimein saanut halua-mansa. Ja kai hän olikin. Se sai kylmät väreet juoksemaan selkäpiissäni, sen minä sanon. Olin tosi huolissani... sinuthan olisi voitu vaikka murhata.”

”Tulin silloin myöhässä kotiin”, Lara sanoi. ”Minun piti olla yhdeltätoista kotona, mutta myöhästyin viimeisestä bus-sista. Olin kotona vasta puoli kahdeltatoista, ja siitä kaikki sai alkunsa.” Hän ei mennyt yksityiskohtiin – tämä ei ollut siihen oikea aika eikä paikka. ”Se oli isoin riita, joka meillä oli koskaan ollut. Janice nimitteli minua rumasti ja sanoi toivovan-sa, etten olisi ikinä syntynytkään. Isä sanoi, että pilasin hänen elämänsä ja hän oli saanut tarpeekseen eikä aikonut enää sietää sitä. Hän antoi minulle tunnin aikaa pakata tavarani. Sitten hän käski minun häipyä.”

Evie oli kauhuissaan. ”Miten hän voi tehdä niin? Sinä olit kuudentoista!”

”Ei sillä ollut merkitystä.” Lara kohautti olkapäitään ja joi lasinsa tyhjäksi. ”Hän ei aikonut muuttaa mieltään. Näin jälkikäteen ajateltuna olen iloinen, että niin tapahtui. Silloin se ei kuitenkaan tuntunut hyvältä. En ollut eläissäni ollut niin peloissani.”

”Sinun olisi pitänyt tulla meille!”

”En voinut. Kello oli kolme aamuyöllä. Ja halusin vain epätoivoisesti päästä pois. Ja niin minä tein. Istuin loppuyön ulkona rautatieasemalla ja nousin sitten ensimmäiseen Bathista lähtevään junaan.”

”Minne sinä menit?”

”Soitin Nettie-tädille ja kysyin, voisinko tulla pariaksi päiväksi hänen luokseen.” Muistikuva sai hymyn Laran huulille. ”Siinä se oikeastaan oli. Ilmestyin hänen ovensa taakse Keswickissä ja siellä olen siitä asti asunut.”

”Keswickissä? Cumbriassa? Meillä ei ollut mitään tietoa olinpaikastasi”, Evie sanoi. ”Kukaan ei tiennyt, missä sinä olit. Odotin odottamistani, että soittaisit tai kirjoittaisit...”

”Tiedän. Anteeksi.” Syyllisyydentunto oli vainonnut Laraa kaikki nämä vuodet, mutta vielääkään hän ei kyennyt kertomaan Evielle koko tarinaa. ”Tiesin vain, etten palaisi Bathiin niin kauan kuin isä oli elossa. Oli helpompaa katkaista kokonaan siteet.”

Heidän ruokansa saapui, ja he jatkoivat juttelua ja joivat lisää viiniä, ja sitten Laran oli aika lähteä tapaamaan asianajajaa lähellä olevaan Harington Placeen.

”Ja minun on palattava töihin.” Ennen lähtöä Evie otti muistikirjansa ja sanoi: ”Mutta pidetään nyt yhteyttä. Anna kaikki yhteystietosi... katuosoite, sähköpostiosoite, puhelinnumerot, ihan kaikki. Minäkin annan omani.”

Kun se oli tehty, Lara käveli Evien kanssa tämän autolle. Sitten he halusivat taas lujasti.

”Sinun on tultava häihini”, Evie pyysi. ”Se olisi ihanaa. Tulethan? Ne ovat kahdestoista elokuuta.” Hän puristi Laran käsiä. ”Ole kiltti ja sano, että tulet!”

Asianajotoimistossa haisi täsmälleen siltä kuin niissä aina haisi: kuivalta, vakavalta ja paperiselta, pohjavireenä pöly ja lakipykälät. Viisi minuuttia etuajassa tullut Lara ohjattiin odotushuoneeseen, missä oli tarjolla valikoima lehtiä, joista vain asianajaja voisi pitää.

Laran ajatukset askartelivat kuitenkin muissa asioissa. Oli tapahtunut jo niin paljon. Evien tapaaminen ja omien vaiheiden kertominen olivat nostaneet kaiken taas pintaan.

Tosin hän oli kertonut vain puolet tarinasta. Lara sulki silmänsä, ja hänen vatsaansa kouristi, kun vanhat tunteet palasivat yhtenä rysäyksenä mieleen. Vaikka sitä kohtalokasta yötä edeltänyt elämä ei ehkä ollut ollut täydellistä, se oli kuitenkin ollut mukiinmenevää. Tosin äidin syöpäkuolema kolme vuotta aiemmin oli ollut hirveää, ja hän oli jäänyt isän hoiviin – isän, joka ei ollut koskaan ollut kovinkaan isällinen sanan perinteisessä merkityksessä. Isä oli omien sanojensa mukaan tavannut Janicen vajaa puoli vuotta hautajaisten jälkeen. Eikä ollut mennyt aikaakaan, kun Janice oli asettunut taloksi, täyttänyt sen hajuvetensä imelällä tuoksulla ja posliinisten koriste-esineiden valtavalla kokoelmalla. Larasta oli tullut alta aikayksikön kolmas pyörä, ei-toivottu ylimääräinen asukas. Hän ei ollut yllättynyt kuullessaan Janicen sanovan puhelimesta: ”Tyttö on vain tiellä, miksei hän voi mennä

vaikka armeijaan?” Janicesta ei voinut sanoa, että hän olisi ollut edesspäin miellyttävä mutta puhunut selän takana pahaa. Hän ei ollut alun alkaenkaan vaivautunut esittämään mukavaa.

Kotielämä oli ollut aika ankeaa, mutta sillä ei ollut ollut niin suurta merkitystä kuin olisi voinut luulla, sillä Laralla oli sentään ollut Flynn. Ja kun kuusitoistavuotiaalla oli maailman ihanin poikaystävä, se korvasi paljon. Siihen aikaan se oli korvannut melkein kaiken muun. Se, että hänellä oli Flynn, oli tehnyt kamalasta tilanteesta siedettävän. Hänestä oli tuntunut, että yhdessä he selviäisivät mistä tahansa.

Kunnes oli tullut päivä, jolloin he olivat riidelleet.

Lara muisti koko päivän sekunnin tarkkuudella aina siitä hetkestä, jolloin oli kauhukseen huomannut kuukautisten olevan myöhässä, siihen hetkeen, kun oli viimein aamulla räittäsyneenä nukahtanut junassa.

Oli ollut perjantai-iltapäivä, ja hän oli taistellut matikan kaksoistunnilla trigonometrian kimpussa, kun päivämäärä oli havahduttanut hänet. Kuukautiset, jotka yleensä tulivat kellontarkasti, olivat viisi päivää myöhässä. *Voi luoja, ei kai, hehän olivat olleet niin varovaisia...*

Koulun jälkeen hän oli mennyt kauhusta kankeana apteekkiin, tuijottanut siellä raskaustestipakkauksia ja tajunnut, ettei hänellä ollut varaa ostaa ainuttakaan.

Kun hän sitten myöhemmin tapasi Flynnin, raskauspelon ääneen lausuminen oli helpommin sanottu kuin tehty. Sanat kiertyivät solmuun hänen rinnassaan ja kieltäytyivät tulemastasuusta. Flynn kauhistui. Flynn oli seitsemäntoista, eikä tällainen kuulunut hänen suunnitelmiinsa.

Vielä iltakymmeneenkään mennessä Lara ei ollut saanut kerättyä rohkeutta kertoa. Ehkä hän huomenna herätessään

huomaisi, että kaikki olisi hyvin ja ongelma ratkennut. Ker-
tomisen lykkääminen vuorokaudella ei haittaisi.

Silloin puhelin oli soinut ja Flynnä oli pyydetty lähte-
mään muutaman päivän mittaiseen lasketteluturnaukseen
Itävaltaan. Sillä samalla hetkellä Lara oli tajunnut olevansa
omillaan. Turnaukseen pääsystä riemastunut Flynn oli lupau-
tunut lähtemään välittämättä edes kysyä ensin, sopisiko se
Laralle.

Riita oli alkanut, kun Flynn oli laskenut puhelimen kädes-
tään. Aluksi Flynn oli luullut Laran pilailevan. Flynn oli ällis-
tynyt Laran reaktiosta ja olettanut Laran olevan vihainen siitä,
että hänen vanhemmillaan oli varaa maksaa lentomatka Itä-
valtaan, kun taas Laran isä ei ikinä tekisi niin. Riita oli jatkunut
jatkumistaan ja yltynyt järjettömyyksiin, koska Lara oli nyt
tiennyt, ettei voisi kertoa Flynnille, mikä oli hätänä. Flynn
Erskine oli poika, johon kaikki tytöt olivat läöpällään, varakas
ja etuoikeutettu urheilutähti, jolla oli elämä edessään ja jonka
lahjakkuus herätti jo nyt huomiota alppihiihtomaailmassa.

Lara oli syyttänyt häntä itsekeskeiseksi, ja Flynn sanonut
hänen alkavan tulla sekopäiseksi. Lara oli kiljunut, että Flynn
ei välittänyt muista kuin itsestään, jolloin Flynn oli katsonut
häntä kuin ventovierasta ja sanonut: ”Jumankauta, miten sinä
voit edes ajatella noin?” Lara oli karjunut, ettei voinut käsit-
tää, miksi oli tuhlannut kahdeksan kuukautta elämästään
johonkin Flynnin kaltaiseen, ja Flynn oli vastannut huuta-
malla, että jos olisi tiennyt Laran muuttuvan hermoraunioksi,
hän ei olisi ikimaailmassa alkanut seurustella tämän kanssa.

Riita oli huipentunut siihen, kun Lara oli ilmoittanut, ettei
halunnut enää ikinä nähdä Flynnä, minkä jälkeen hän oli
rynnännyt ulos ja lähtenyt kotiin. Mutta riita oli saanut hänet
menettämään ajantajun, ja hän oli myöhästynyt viimeisestä

bussista. Myöhässä kotiin tuleminen oli ollut kuukausia riidan-aihe, joka sai isän raivon valtaan ja uhkaamaan: ”Jos sinä et noudata meidän sääntöjämme, saat häipyä.” Lara ei ollut ikinä kuvitellut että isä todella toteuttaisi uhkauksensa, mutta kävi ilmi, että hän oli aliarvioinut isän. Kun Lara oli tullut kotiin neljäkymmentä minuuttia myöhässä, isällä ja Janicella oli ollut reilusti aikaa suunnitella, miten siihen suhtautua.

Ja raahata matkalaukut ullakolta.

Lara hätkähti, kun hänen kännykkänsä pirahdi soimaan ja toi hänet rysähtäen takaisin nykyhetkeen.

”Moi, minä täällä. Miten menee?”

”Than hyvin.” Gigin äänen kuuleminen sai Laran rentoutumaan. ”Odotan juuri asianajajan luokse pääsyä. Oletko löytänyt jotain kivaa?”

”Ostin huivin, jossa on vampyyreja, ja leopardikuvioiset rintsikat!”

”Erinomainen asu mihin tahansa työhaastatteluun.” Samalla kun Lara sanoi sen, asianajajan huoneen ovi avautui ja vanhahko mies lähti tulemaan häntä kohti. ”Näyttää siltä, että pääsen nyt sisään.” Lara otti laukkunsa ja nousi seisomaan. ”Muru, tässä ei mene kauan. Soitan sinulle heti kun pääsen täältä.”

Mitähän Nettie-täti oli ajatellut? Miltä neljäkymmentäseitsemänvuotiaasta naimattomasta, elämänsä eläimilleen omistaneesta naisesta oli tuntunut, kun Lara oli ilmestynyt hänen ovensa taakse kaksi suurta kuhmuista matkalaukkua käsissään ja pieni sikiö sisällään?

Ovella koiranulkoilutussaappaissaan seisseen Nettien sydäntä oli kaiken todennäköisyyden mukaan painanut huoli.

”Olen tosi pahoillani. En tiennyt, minne muuallekaan mennä. Älä pelkää, keksin kyllä jotain.” Laran ääni oli

kuulunut vaimeana Nettien kirkkaanvioletin käsin neulotun villapaidan karheaa, paksua villaa vasten. Vaatteet merkitsivät tädille kutakuinkin yhtä vähän kuin tekoriipset ja peptidien tuorein tuotekehitys kosmetiikassa. Villapaita haisi koiralta ja saippualta. Keltaiset vakosamettihousut oli luultavasti hankittu hyväntekeväisyyskirpparilta, jonne joku ikivanha maa-jussi oli ne lahjoittanut. Tuntui mahdottomalta, että Nettie oli äidin isosisko, sillä Barbara oli ollut elegantti kuin Audrey Hepburn, kuin siro whippet kömpelöä irlanninsusikoiraa muistuttavan Nettien rinnalla.

Mutta Nettie oli hyväntahtoinen ihminen, jonka sydän oli hämäävän ulkokuoren alla puhdasta kultaa. Hän halasi Laraa ja sanoi karheasti: ”Sinä teit ihan oikein, tyttökulta. Sinä jäät tänne minun luokseni.”

No niin, hoida asia heti alta pois. Sano se nyt. ”Ja luulen, että saan lapsen.”

Nettie vetäytyi kauemmas, piteli Laraa käsivarren mitan päässä ja katsoi hänen vatsaansa. ”Mitä, tässä ja nytkö?”

Lara päästi oudon puolittain nyyhkäykseltä, puolittain naurahukselta kuulostavan äännähdyksen. ”En nyt, mutta ehkä noin kahdeksan kuukauden kuluttua.”

”No hyvä. Meillä on siis runsaasti aikaa tottua ajatukseen. Onko sinulla poikaystävää?”

Laran sydäntä särki. ”Ei enää.”

Mutta Nettien maanläheinen ja tarmokas asenne oli tarttuva. Pari seuraavaa päivää he kävelyttivät koiria ja puhuivat puhumistaan kaikesta mahdollisesta. Nettie kävi paikallisessa apteekissa ostamassa raskaustestin. ”Hah, siinä sitä on paikallisille tohistemista!” Testitulokset osoittautui positiiviseksi, ja puhuttuaan vielä lisää he tulivat johtopäätökseen, että Lara oli tietysti aivan liian nuori äidiksi, mutta yhdessä he kyllä

selviytyisivät, sillä vaikka raskauden keskeyttäminen olisi ehkä järkevämpää, se ei vain ollut vaihtoehto. Kumpikaan heistä ei kestänyt ajatusta siitä.

Ja asia oli sillä selvä. Enää ei voinut perääntyä. Lara karisti vanhan elämänsä kuin nahkansa luova käärme. Kaksi päivää Laran Bathista lähdön jälkeen isä soitti. Nettie vastasi puhelimeen.

”Täällä on Charles.” Charlesin ääni oli töykeä – hän ja Nettie eivät olleet koskaan pitäneet toisistaan. ”Oletko kuulut Larasta?”

”Olen.” Nettie puolestaan oli viileänrauhallinen. ”Hän on täällä. Ja tänne hän aikoo jäädä. Tämä on tästä lähin hänen kotinsa.”

”Sopii minulle.” Charles oli kuulostanut helpottuneelta. ”Sinun on sitten parasta ilmoittaa poliisille, että hän on yhä elossa. Se hänen poikaystävänsä uhkaa tehdä hänestä katoamisilmoituksen.”

”Lara ei halua olla tekemisissä hänenkään kanssaan”, Nettie sanoi. ”Älä kerro hänelle, missä Lara on.”

”Miksi kertoisin?” Charles tokaisi ja katkaisi puhelun.

”No niin, kaikki on hoidettu.” Nettie laski puhelimen kädestäään. ”Tiedätkö mitä? Meidän olisi pitänyt tehdä näin jo kolme vuotta sitten. Tiedätkö, ajattelin sitä silloin. Mutta en halunnut kiskoa sinua kodistasi ja kaikkien kavereidesi luota.”

Lara katseli ympärilleen sekaisessa, arkisessa keittiössä, jossa koirien kipot olivat rivissä ja tuorein pentue oli käperytynyt uneen hellan eteen. Lara oli niin syvän itsesäilytysvaiston vallassa, ettei sallinut itsensä ajattelevankaan Evieta tai muita ystäviään. Eikä missään tapauksessa Flynnä.

Hän sanoi ääni särähtäen: ”Kunpa olisitkin.”

Lara odotti puistonpenkillä Victoria Parkissa ja katseli teini-ikäistä paria, joka kulki polkua käsikynkkää, päät lähekkäin ja lanteet toisiaan hipoen. Aivan kuten hänellä ja Flynnillä oli ollut tapana kulkea aina silloin, kun he vuosia sitten olivat tulleet tänne. Poika kuiskasi jotain tytön korvaan, ja tyttö purskahti nauruun ja tönäisi poikaa leikkisästi kylkeen. Voi, noinkin he olivat tehneet.

Kun teinipari meni Laran ohi, tyttö sanoi: ”Isä kysyi, haluaisitko lähteä lauantaina hänen kanssaan futismatsiin, sillä hän on onnistunut saamaan ylimääräisen lipun.”

Pojan kasvot kirkastuivat. ”Mahtavaa!”

No, *tuota* ei kyllä ollut tapahtunut.

Sitten Laran puhelin soi taas.

”Äiti, olen nyt puistossa, leikkikentän luona. Missä sinä olet?”

Lara havaitsi tyttärensä ja kohotti kättään. ”Katso ylös oikealle. Näetkö, kun vilkutan? Tule tänne.”

Lara nojautui taaksepäin ja katseli kukkulaa ylös tulevaa Gigiä. Pitkäsääristä Gigiä, jolla oli suorat, heilahtelevat ruskeat hiukset ja iloiset hopeanharmaat silmät, huomiota herättävän upeat poskipäät ja jota turhamaisuus ei vaivannut. Kaunista omapäistä tytärtään, jota rakasti yli kaiken, elämänsä onnellisinta vahinkoa. Ja joka oli kaikesta päätellen viettänyt

kulutusjuhlahetkeä: hänen käsivartensa notkuivat ostokassien painosta.

Se, mitä seuraavaksi tapahtuisi, olisi kokonaan Gigin päätettävissä. Muuttuisiko heidän elämänsä? Kuka tiesi?

”Huh, olen ihan poikki!” Gigi heittäytyi penkille ja otti yhdestä ostokassista sokerittoman kokistölkin. Kuului si-hahdus, kun hän kiskaisi sen auki, ja sitten hän joi ahnaasti. ”Aah, jo helpotti. Täällä on ihan mahtavia kauppoja.” Gigi tarjosi tölkkiä Laralle. ”Löysin yhden hienonpuoleisen pikku putiikin, jossa oli huikea ale. Miten sinulla muuten meni? Mitä asianajaja sanoi? Saitko korut?”

Asianajajan tapaaminen oli ollut heidän Bathiin tulonsa syy. Kun asianajaja oli soittanut ilmoittaakseen isän kuolemasta ja ehdottanut samalla tapaamista, jotta he voisivat keskustella isän testamentista, Lara oli ollut ihmeissään. Hän tunsi isänsä niin hyvin, ettei odottanut tämän jättäneen hänelle mitään arvokasta. Hän oli tullut vääjäämättä johtopäätökseen, että isä olisi jättänyt hänelle muutaman äidille kuuluneen korun. Ei kovin montaa eikä mitään sellaista, josta Sothebyn huutokauppakamarissa innostuttaisiin, mutta Laralle ne olisivat siitä huolimatta uskomattoman arvokkaita. Kaikkien näiden vuosien jälkeen hän näki yhä sielunsa silmin ne äidin yllä: pienen päivänkakkarasormuksen, kapeat rannerenkaat ja kolme ohutta kultaketjua, jotka olivat aina olleet hänen kaulassaan. Äidillä oli ollut myös pitkä korallikaulakoru, jaderiipus ja hohtavista mustista helmistä koostuva rannerengas.

Ja oli hyvä, että hän näki korut yhä mielessään, sillä niistä ei ollut mainittu iltpäivällä mitään.

”En. Mutta me saamme jotain muuta.” Lara tajusi olevansa yhä shokissa, ja hänen kätensä vapisivat. ”Tätä et kyllä usko. Talon.”

Gigi oli tukehtua kokikseensa. ”Oliko tuo vitsi?”

”Ei ollut.”

”Mutta miksi? Siksikö, että isäsi tunsu syyllisyyttä, koska heitti sinut ulos? Vau, tuo on niin –”

”Ei”, Lara keskeytti ennen kuin Gigille syntyisi lämpimiä ajatuksia isoisästä, jota ei ollut koskaan tavannut. ”Syyllisyydellä ei ole mitään tekemistä tämän kanssa. Talo ei alun perinkään ollut isän.”

”Mitä? Hänhän on asunut siinä viimeiset kolmekymmentä vuotta!” Gigi oli ällikällä lyöty. ”Miten se on mahdollista?”

Kolmekymmentäkaksi vuotta, jos tarkkoja oltiin. Kun Lara oli syntynyt, hänen vanhempansa olivat asuneet kerrostalohuoneistossa Bradford-on-Avonissa, vain muutaman kilometrin päässä Bathista. Kun hän oli ollut kolmen, he olivat muuttaneet taloon, jossa hän oli varttunut. Isä oli ollut pankissa töissä, ja Lara oli aina ajatellut, että vanhemmat olivat ostaneet talon kiinnelainan turvin. Tämänpäiväinen asianajajan tapaaminen oli avannut monella tapaa silmiä.

”Talo on ostettu äidin nimiin. Ja maksettu käteisellä. Äiti oli jättänyt sen testamentissaan minulle, mutta kirjannut siihen, että jos hän kuolisi ennen isää, isällä olisi oikeus asua talossa niin kauan kuin oli tarpeen. Ja nyt isä ei enää tarvitse sitä.” Lara nojautui taaksepäin ja pullisti poskiaaan. ”Mikä tarkoittaa, että kiinteistö on minun.”

”Meillä on talo. Meillä on ihan oikeasti talo!” Gigi heiluteli jalkojaan ilmassa. ”Jihuu! Me voimme myydä sen!”

”Niin voimme.” Kuinkahan paljon siitä saisi? Kun piti mielessä, että tämä oli superkallis kaupunki, Laran villi veikkaus oli, että talon arvo olisi neljä-viisisataatuhatta puntaa.

”Tai me voisimme asua siinä!”

#hyvänmielenkirjat

Elämä kuin pala kakkua – tai sitten ei

Kaikki alkaa kotiinpaluusta. Lara Carson matkustaa isänsä hautajaisiin Bathiin, kaupunkiin, josta lähti kahdeksantoista vuotta aiemmin kipeiden tapahtumien seurauksena. Kaikkien vuosien jälkeen elämä on monella tapaa uusilla poluilla.

Lara kohtaa jälleen parhaimman nuoruudenystävänsä Evien. Evie on innoissaan sekä Laran paluusta että tulevista häistään, ja hänen sulhasensa Joel on oikea unelma mieheksi – tai niin voisi ainakin luulla. Lara tapaa myös ensirakkautensa Flynnin. Mies on yhtä puoleensavetävä kuin aina ennenkin. Vanha kipinä syttyy uudelleen, mutta miten Flynn reagoi, kun saa tietää Laran suuresta salaisuudesta?

JILL MANSELLIN romaanit ovat hurmanneet jo miljoonia lukijoita eri puolilla maailmaa. Hänen seitsemäs suomennettu teoksensa *Silkkaa piknikkiä* kertoo kotiinpaluusta, uusista mahdollisuuksista ja suloisenkipakoista sattumuksista, joita elämä itse kunkin eteen heittelee.

